

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๕/๒๕๕๖

วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาขอให้วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ กรณีอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา และตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ กรณีการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ผู้ร้อง ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า

ข้อ ๑ นายสุริยะใส กตะศิลา เลขานุการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (กรป.) ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องว่า การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และขอให้ผู้ร้องเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครองพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘

ผู้ร้องพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๒๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดวิธีการและระยะเวลาในการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญโดยคณะกรรมการสรรหาฯ ไว้อย่างกว้างๆ ให้สรรหาผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ ตามมาตรา ๒๕๕ (๓) จำนวนสิบคน และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ ตามมาตรา ๒๕๕ (๔) จำนวนหกคนเสนอต่อประธานวุฒิสภา พร้อมความยินยอมของผู้ได้รับการเสนอชื่อภายในสามสิบวัน และกำหนดไว้ว่า มติในการเสนอชื่อต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ โดยไม่ได้กำหนดรายละเอียดในการดำเนินการอื่นๆ ของคณะกรรมการสรรหาฯ เพื่อให้ได้มาซึ่งบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อ ดังนั้น คณะกรรมการสรรหาฯ ย่อมที่จะมีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการเพื่อให้ได้บุคคลที่สมควรเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ เสนอต่อประธานวุฒิสภาภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ซึ่งจากข้อเท็จจริงปรากฏว่า การออกเสียงลงคะแนนเลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์นั้น ที่ประชุมคณะกรรมการสรรหาฯ ได้ดำเนินการจำนวน ๑๕ รอบ และมีการประชุมลับ ๒ ครั้ง คือ หลังรอบที่ ๑๓ และหลังรอบที่ ๑๗ โดยในการประชุมลับทั้ง ๒ ครั้ง ที่ประชุมได้ขอให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาออกนอกห้องประชุม และไม่มีกรจดบันทึก

หรือจดยางงานการประชุมดังกล่าว และปรากฏว่า ก่อนการประชุมลับครั้งแรกมีผู้สมัคร ๒ คน คือ นายไชยวัฒน์ สัตยาประเสริฐ และนายปรีชา ชวลิตธำรง มีคะแนนนำคู่คู่แข่งจะถึงเกณฑ์สามในสี่ คือ ๑๐ คะแนน โดยเฉพาะนายไชยวัฒน์ สัตยาประเสริฐ มีคะแนนสูงถึง ๕ คะแนน ในรอบที่ ๕ แต่เมื่อมีการประชุมลับครั้งที่ ๑ คะแนนของทั้ง ๒ คน กลับลดน้อยถอยลงตามลำดับ แต่คะแนนของ ศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัสวโรจน์ ผู้ไม่ได้รับคะแนนเลยใน ๕ รอบสุดท้ายก่อนหน้าการประชุมลับ กลับมีคะแนนสูงมากขึ้นตามลำดับ และหลังการประชุมลับครั้งที่ ๒ คะแนนของผู้สมัคร ๒ คน คือ นายไชยวัฒน์ สัตยาประเสริฐ และนายปรีชา ชวลิตธำรง ก็ลดลงจนเหลือ ๐ และ ๑ คะแนน ส่วนศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัสวโรจน์ ก็ได้คะแนนถึงสามในสี่ คือ ๑๐ คะแนน ในรอบที่ ๑๕

ผู้ร้องพิจารณาแล้วเห็นว่า การเสนอให้มีการประชุมลับภายหลังจากทราบผลการลงคะแนนในรอบแรกๆ แล้ว โดยไม่ปรากฏว่าได้มีการตกลงกันไว้ตั้งแต่ต้นว่า ในการสรรหานี้จะมีการประชุมลับหรือไม่ มีขึ้นรอบใด นั้น ย่อมเป็นการเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงกติกาในบางขณะที่อาจก่อให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบของผู้ได้รับการเสนอชื่อ อีกทั้ง การเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัตินี้โดยมิได้มีการตกลงไว้ การกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของการสรรหา ประกอบกับจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่า บุคคลซึ่งได้รับการคาดหมายว่าจะได้รับการสรรหา (ประเมินจากคะแนนที่ได้รับ) ก่อนมีการประชุมลับ กลับไม่ได้รับการสรรหา ดังนั้น ผู้ร้องจึงเห็นว่า การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จากผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

สำหรับปัญหาที่ว่า เมื่อผู้ร้องเห็นว่า การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแล้ว ผู้ร้องต้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือต่อศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัย นั้น ผู้ร้องเห็นว่า การเสนอเรื่องพร้อมความเห็นในเรื่องนี้ ตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ เป็นกรณีที่ต้องเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ

ข้อ ๒ อย่างไรก็ดี เนื่องจากคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว เป็นคณะกรรมการที่ถูกกำหนดขึ้น ตามมาตรา ๒๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินการสรรหา ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันนิติศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันรัฐศาสตร์ ในจำนวนที่รัฐธรรมนูญกำหนด เพื่อเสนอต่อประธานวุฒิสภา และเมื่อดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วก็สิ้นสุดหน้าที่ของการเป็นคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ อีกทั้ง ไม่มีบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายใดบัญญัติให้คณะกรรมการสรรหาดังกล่าว เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

หรือราชการส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๑๕๗ ของรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องจึงเห็นว่า เรื่องนี้ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องที่จะรับไว้พิจารณาและเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครอง เพื่อพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญได้ตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ร้องได้เคยมีคำวินิจฉัยเรื่องในทำนองนี้ ในกรณีของการสรรหากรรมการการเลือกตั้งของคณะกรรมการสรรหากรรมการการเลือกตั้งว่า เป็นกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ และได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า คณะกรรมการสรรหากรรมการการเลือกตั้ง เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจการตรวจสอบของผู้ร้อง ตามมาตรา ๑๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาเสนอเรื่องการสรรหากรรมการการเลือกตั้งของคณะกรรมการสรรหาดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่ (ตามหนังสือสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ด่วนที่สุด ที่ ผร ๒๔/๑๒๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕) ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีหนังสือแจ้งว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ แล้ว (ตามหนังสือศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ศร ๐๐๐๓/๐๕๐ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕) แต่ผู้ร้องยังมีได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยแต่อย่างไร

ดังนั้น ปัญหาที่ว่า ผู้ร้องจะมีอำนาจรับเรื่องเกี่ยวกับการกระทำตามรัฐธรรมนูญของ คณะกรรมการสรรหาบุคคลต่าง ๆ ไว้พิจารณาปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ นั้น เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง และเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง และเพื่อให้ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ปัญหานี้จึงสมควรที่จะได้รับการพิจารณาวินิจฉัยให้เป็นที่ยุติโดยในการพิจารณาวินิจฉัยปัญหานี้จะเป็นการตีความบทบัญญัติมาตรา ๑๕๗ (๑) และมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ ในปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามที่บัญญัติไว้ ในรัฐธรรมนูญโดยตรง กรณีดังกล่าวจึงถือว่ามีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะที่เป็น องค์การตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่า

๑. คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญ คือ บุคคลตามมาตรา ๑๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญที่ผู้ร้องมีอำนาจหน้าที่ในการที่จะพิจารณาว่า การกระทำของคณะกรรมการสรรหาดังกล่าว มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพื่อเสนอ เรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครอง เพื่อพิจารณาวินิจฉัย ตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญ หรือไม่

๒. หากศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ คือ บุคคลตามมาตรา ๑๕๗ (๑) ของรัฐธรรมนูญแล้ว ขอศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาวินิจฉัยว่า การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามที่นายสุริยะใส กตะศิลา เลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.) ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ต่อไปด้วย

พิเคราะห์แล้ว ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ซึ่งมาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย” จากบทบัญญัติดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญจะรับเรื่องใดไว้พิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๖ ได้ จะต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ ๒ ประการคือ

๑. ผู้ร้องจะต้องเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญที่มีปัญหาหรือประธานรัฐสภา และ

๒. ต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

คดีนี้ ผู้ร้องคือ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเพราะเป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๖ และกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๕๘ คำร้องของผู้ร้องจึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อที่หนึ่งของมาตรา ๒๖๖ แล้ว

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า คำร้องนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อที่สองของมาตรา ๒๖๖ หรือไม่ คือ เป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา (ผู้ร้อง) หรือไม่

ตามคำขอของผู้ร้องข้อ (๑) ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๑) เป็นบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) ที่ผู้ร้องมีอำนาจหน้าที่ในการที่จะพิจารณาว่าการกระทำของคณะกรรมการสรรหาดังกล่าวมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพื่อเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๘ หรือไม่นั้น เป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) หรือไม่ คือ เป็น ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือไม่

ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ บัญญัติว่า “ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาและสอบสวนหาข้อเท็จจริงตามคำร้องเรียนในกรณี

(ก) การไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือปฏิบัตินอกเหนืออำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น

(ข) การปฏิบัติหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ร้องเรียนหรือประชาชนโดยไม่เป็นธรรม ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ก็ตาม

(ค) กรณีอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

(๒) จัดทำรายงานพร้อมทั้งเสนอความเห็นและข้อเสนอแนะต่อรัฐสภา”

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) ให้อำนาจผู้ร้องตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นว่าปฏิบัติหรือละเลยการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ หากการกระทำของบุคคลดังกล่าวมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญให้ผู้ร้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครองวินิจฉัยตามมาตรา ๑๕๘ ดังนั้นผู้ร้องจึงมีหน้าที่ต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่า บุคคลใดบ้างเป็นบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) เพื่อผู้ร้องจะได้พิจารณาว่าผู้ร้องมีอำนาจที่จะรับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัยได้หรือไม่ เพราะถ้าผู้ถูกร้องเรียนไม่ใช่บุคคลตามมาตรา ๑๕๗ (๑) ผู้ร้องก็ไม่มีอำนาจที่จะตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของคนเหล่านั้น ผู้ร้องจะต้องไม่รับเรื่องของผู้ร้องเรียนไว้พิจารณา แต่เมื่อผู้ร้องยังมีได้วินิจฉัยว่า “คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ” เป็นบุคคลตามมาตรา ๑๕๗ (๑) หรือไม่ ก็เป็นข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือไม่ ยังไม่มีผู้ใดโต้แย้งอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง ปัญหาในการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามมาตรา ๑๕๗ ยังไม่เกิดขึ้น จึงยังไม่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องเกิดขึ้น ดังนั้นการที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญช่วยพิจารณาวินิจฉัยว่า “คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๑) คือ บุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) หรือไม่” (ตามคำขอให้วินิจฉัยข้อที่ ๑) และหากศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นบุคคลตามมาตรา ๑๕๗ (๑) แล้ว ก็ขอให้ช่วยวินิจฉัยต่อไปด้วยว่า

“การสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ของคณะกรรมการสรรหา
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามที่นายสุริยะใส กตะศิลา เลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อ
ประชาธิปไตย (ครป.) ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่” (ตามคำขอ
ให้วินิจฉัยข้อ ๒) นั้น เป็นการสอบถามหรือหารือเท่านั้นโดยที่ผู้ร้องยังมีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๕๗ (๑) คือ ผู้ร้องยังมีได้วินิจฉัยว่าคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเป็นบุคคล
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ (๑) หรือไม่ และยังไม่ได้วินิจฉัยว่าการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
จากผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามที่นายสุริยะใส
กตะศิลา ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องนั้นมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อคำร้อง
ของผู้ร้องไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อที่สองของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ คือยังไม่มีปัญหาเกี่ยวกับ
อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องเกิดขึ้น ศาลรัฐธรรมนูญไม่อาจรับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้
ด้วยเหตุผลดังได้วินิจฉัยมา จึงมีคำสั่งให้ยกคำร้อง

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ